

Иван Вазов

Епилог. Общество и певец

(из „Бури и мелодии“)

Общество

Ти казваш, не те разумяват;
но как ще бъдеш разумян?
Виж, твоите песни странни стават
и твоят път е зле избран.
Ти хвъркаш много нависоко,
живейш и дишаш в други свят;
туй, що вълнува нас дълбоко
не буди в теб ни смях, ни яд.
Ти всичко гледаш безучастно,
ти ек не си, нито си зов,
вражди навред кипят ужасно –
един ти пееш за любов!
Какво ни трябва да знаем ние
що мислиш, или страдаш ти?
У нас сърцето инак бие,
нам чужди твоите са мечти
и чужда нам е твоята песен.
Ний в разни сфери се въртим:
ти много горе си отнесен,
ний на земята пък стоим.
Ти друг път пейше другояче:
ний помним твоя звучен глас,
сърце ти знаеше да плаче
и да се радва ведно с нас.

Певец

Тогаз бе друго – чудно време.
Тогава робството навред
надежди будеше големи,
тогава всякой бе поет.
Тогава всекиму в сърцето
се крийше герой ил светец,
и Левски мреше на въжето
и Ботев мреше на Вирслец...
А днес?

Общество

Днес волно ний живейме.
Часът е още по-голям.

Певец

Голям, но ний сами – дребнейме,
у нас не свети прежний плам
и нашто ново поколение
без време вехне и старей.
Не може светло вдъхновенье
на тая почва да вирей,
ни бодра мисъл да израсне,
ни чувства горди да горът:
тук всичко стине, мре и гасне,
кат въглен хвърлен на ледът.
Едните страсти тук беснеят,
вълнуват тесните гърди,
велики искри в тях не греят,
защото ги калта роди.
Те всичко божеско убиват
и тям отровен е дъхът.
Какви таланти днес изстиват,
и колко сили ще заспът!
Честит е който чист остане
от таз зараза на денят,
чиято вяра, обаянье
сред душний въздух не умрът.
Честит певецът, кой не слазя
от свойта ясна висота
и лирата си той запазя
ревниво, свято от страстта.
Да, днешний хаос не влече го,
днес няма почетни борби!
Ще дойде ден (аз вярвам в него),
ден за великите съдби.
И тоя мрак ще се разсее,
ще пламнат всичките гърди,
и рой пророци и Тиртеи
таз бедна почва ще роди.

Общество

Признавам, ти си прав отчасти;
но ти си син на нашия век.
Бъди певец на наште страсти,
на времето ни верен ек.
Ела при нас, тъни със нази,
кипи в кипящите борби,
споделяй нашите омрази
и наште подвизи тръби!
Тогаз ще си певец приятен
и нужен нам на всеки час.
А инак – ти си непонятен
и нямаш смисъл между нас.

Певец

От малък любех аз да пея
един, в свободните поля;
а днес – и днеска пак жаднея
да имам въздух и крила.
Ни шум, ни слава, ни презрение
полета ми не ще менят,
аз мойто чисто вдъхновение
не го променям никой път
нито с омраза, нито с злъчка
(от тях отдавна бих умрял),
не знам да пея по поръчка,
по сметка не съм чувствувал.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5246>]